

Република Србија
УПРАВНИ СУД
3 У 1333/10 (2007)
05.05.2010. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: мр Јадранке Ињац, председника већа, Јелене Тишма-Јовановић и Биљане Тамбурковски Баковић, чланова већа, са судским саветником Љиљаном Петровић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца: Републике Србије, коју заступа Републичко јавно правобранилаштво – Београд, Немањина број 26 и Агенције за контролу летења Србије и Црне Горе – Д.О.О. из Београда, Трг Николе Пашића 10, коју заступа Владимир Рајковић, адвокат из Београда, Браничевска број 8, против туженог Министарства одбране Републике Србије – Управе за одбрану Републике Србије, због недоношења решења по предлогу за оглашавање ништавим решења Војне поште 1168 Београд, УП-1 бр. 18-1 од 05.10.2000. године, у нејавној седници већа одржаној дана 05.05.2010. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ УВАЖАВА И НАЛАЖЕ Министарству одбране Републике Србије – Управи за одбрану Републике Србије да одлучи о предлогу тужилаца у року од 30 дана од дана достављања ове пресуде.

Образложење

Тужиоци су поднели Врховном суду Србије, преко заступника односно пуномоћника, тужбу због недоношења решења од стране туженог органа по њиховом предлогу за оглашавање ништавим става првог диспозитива решења Војне поште 1168 Београд УП-1 бр. 18-1 од 05.10.2000. године. У тужби

наводе да су дана 18.04.2007. године туженом органу поднели предлог за оглашавање ништавим наведеног решења, али да тужени орган, у року од месец дана од дана пријема предлога, као ни у даљем року од 7 дана по поновљеном тражењу од 24.08.2007. године, није одлучио по њиховом предлогу. Са тих разлога сматрају да су се испунили услови за подношење тужбе у смислу члана 8. и члана 24. став 1. и 2. Закона о управним споровима. Даље се тужбом указује на разлоге због којих сматрају да је решење Војне поште 1168 Београд УП-1 бр. 18-1 од 05.10.2000. године, ништаво, с обзиром да је у овом случају управни орган одлучивао о ствари из судске надлежности о којој не може да одлучује. Истиче се да је решењем од 05.10.2000. године, Војне поште 1168 Београд, чији је правни следбеник тужени, делимично уважен захтев А.А., мајора на служби у Савезној управи за контролу летења и признато му је право на контролорски додатак, с тим да ће исплату тог додатка вршити Савезна управа за контролу летења из својих средстава. Сматрају да је Војна пошта 1168 Београд наведеним решењем одлучивала о захтеву лица на служби у Савезној управи за контролу летења, те како се ради о лицу које је запослено у другом органу управе то је своје потраживање ово лице могло да оствари искључиво судским путем. Са тих разлога тужиоци сматрају да је Војна пошта као орган управе решавала о питању које није из њене надлежности, јер један орган управе не може налагати другом органу управе да изврши одређене обавезе. Предложили су да суд тужбу уважи и наложи туженом органу да одлучи о предлогу тужилаца за оглашавање ништавим става првог диспозитива решења од 05.10.2000. године.

У одговору на тужбу тужени орган је навео да су наводи тужбе неосновани и предложио да се тужба одбије. У одговору се истиче да Републичко јавно правобранилаштво није легитимисано за подношење тужбе, јер се не ради о правима Републике Србије из члана 7. Закона о јавном правобранилаштву, а да је Агенција за контролу летења самостално правно лице чије се финансирање не обезбеђује из средстава буџета Републике Србије, па њен заступник не може бити Републичко јавно правобранилаштво. Даље се истиче да се у овом случају не могу применити одредбе члана 257. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку, јер се решењем, чија се ништавост захтева, одлучивало о ствари која је у управној надлежности, те да је одлука,

којом се Савезној управи за контролу летења налаже исплата средстава, донета у складу са Законом о финансирању Савезне Републике Југославије.

Управном суду су дана 01.01.2010. године, на основу члана 89. и члана 90. став 1. Закона о уређењу судова ("Сл.гласник РС", бр.116/08), уступљени предмети Врховног суда Србије и окружних судова у којима до 31.12.2009. године, није донета коначна одлука, а за које је надлежан Управни суд, сагласно члану 29. став 1. истог Закона.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета, поступајући на основу одредбе члана 77. став 1. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" бр.111/09) по правилима поступка прописаних одредбама Закона о управним споровима ("Сл. лист СРЈ" бр.46/96), Управни суд је нашао да је тужба основана.

Одредбом члана 208. став 1. Закона о општем управном поступку прописано је, између осталог, да када се поступак покреће поводом захтева странке орган је дужан да донесе решење и да га достави странци најдоцније у року од два месеца ако посебним законом није одређен краћи рок. Уколико орган, против чијег акта није дозвољена жалба у року од 60 дана не одлучи по захтеву странке, као ни у даљем року од 7 дана по поновљеном тражењу, странка може покренути управни спор пред надлежним судом (члан 24. став 2. у вези става 1. Закона о управним споровима).

Одредбом члана 258. став 1. Закона о општем управном поступку прописано је да се решење може у свако доба огласити ништавим по службеној дужности или по предлогу странке или државног односно јавног тужиоца, а ставом три истог члана прописано је да се против решења којим се неко решење оглашава ништавим или се одбија предлог странке или државног, односно јавног тужиоца за оглашавање решења ништавим да је допуштена жалба. Ако нема органа који решава по жалби против тог решења може се непосредно покренути управни спор.

Како су тужиоци поднели предлог за оглашавање решења ништавим применом одредаба члана 257. и 258. Закона о општем управном поступку, а из доказа поднетих уз тужбу и навода из одговора на тужбу произлази да по предлогу тужилаца тужени орган није одлучио у законом

прописаном року, а ни након подношења ургенције од 24.08.2007. године, по оцени суда, тужба тужилаца је основана.

Такође, по оцени суда, навод изнет у одговору на тужбу којим заступник туженог оспорава право Републичком јавном правобранилаштву да у име Републике Србије подноси тужбу, сматрајући да Републичко јавно правобранилаштво није законски заступник Републике Србије у смислу члана 7. Закона о Републичком јавном правобранилаштву ("Службени гласник РС", бр. 43/91), те да у овом случају није било услова за оглашавање решења ништавим применом члана 257. став 1. Закона о општем управном поступку, то суд налази да су наведени наводи неосновани, с озбиром да су тужиоци поднели уредан предлог за оглашавање ништавим наведеног решења, те да је тужени орган у сваком случају био дужан да по предлогу поступи и донесе одлуку.

Са изнетих разлога, Управни суд је, применом одредбе члана 41. став 5. Закона о управним споровима, тужбу уважио и наложио туженом органу да одлучи о поднетом предлогу у року одређеном диспозитивом пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 05.05.2010. године, 3 У 1333/10 (2007)

Записничар,
Љиљана Петровић,с.р.

Председник већа - судија
мр Јадранка Ињац,с.р.

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Саво Босанац**

АМ